

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Пловдив, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Румен Попов
като разглежда докладваното от Деница Ц. Стойнова Въззивно частно
наказателно дело № 20235000600019 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.44, ал.12 вр. с ал.7 от ЗЕЕЗА.

С Решение № 17/12.01.2023г., постановено по ЧНД № 1818/2022г., ОС – Пловдив е отказал предаване на българския гражданин Г. М. А. на компетентните органи на съдебните власти на Обединено Кралство Великобритания въз основа на Заповед за арест, издадена на 26.09.2022г. от Районен съдия при Магистратски съд Лийдс, Великобритания, издадена въз основа на Заповед за арест на Магистратски съд Уестминстър, издадена на първа инстанция на 25.11.2021г., с цел провеждане на наказателно преследване за престъпления, квалифицирани по чл.1, ал.1 от Наказателния кодекс от 1977г. и чл.1 и чл.2 от Закона за измамата от 2006г.; по чл.6 от Закона за измамата от 2006г.; по чл.329, ал.1, т./в/ и по чл.328, ал.1 от Закона за средствата, придобити от престъпна дейност от 2002г.

Против решението е депозиран протест от ОП - Пловдив, с оплакване за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт, поради липса на проявена служебна активност за събиране на допълнителна информация с цел правилното решаване на делото. Иска се решението да се отмени и да се постанови ново, с което да се предаде българският гражданин на компетентните власти на Обединеното кралство в случай, че същите дадат съответните законови гаранции за това, предвидени в чл. 41, ал.3 от ЗЕЕЗА.

В съдебно заседание, представляващият АП – Пловдив прокурор поддържа протеста по изложените в него съображения и моли исканото лице да бъде предадено при спазване на дадените от властите на Обединеното кралство гаранции.

Исканото лице и защитника му считат решението на окръжния съд за правилно и молят да се потвърди, като се излагат доводи за несъответствие на постъпилата ЕЗА с изискванията на чл.36 и чл.37 от ЗЕЕЗА, за издаването ѝ в нарушение на принципа на особеността и за несъответствие на дадените гаранции със законовите изисквания.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като съобрази приложените по делото доказателства, становищата на страните и като прецени обосноваността и законосъобразността на обжалваното определение, за да се произнесе взе предвид следното:

Протестът е депозиран в срок, от надлежно легитимирана страна в процеса, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМ, а разгледан по същество е ОСНОВАТЕЛЕН.

Въз основа на събраните по делото данни, изброени и обсъдени в атакуваното решение, окръжният съд правилно е приел, че Европейската заповед за арест отговаря по форма и съдържание на изискванията, приложими по силата на подписаното и действащо от 01.01.2021г. Споразумение за търговия и сътрудничество между ЕС и Обединено Кралство Великобритания.

ЕЗА е издадена от компетентен орган, съпроводена е, съобразно изискванията на чл. 37, ал. 3 от ЗЕЕЗА, от надлежен превод на български език, от който е видно, че съдържа данни за самоличността и гражданството на лицето, предаването на което се иска с цел провеждане на наказателно преследване за твърдени и конкретно посочени престъпни деяния. Спазено е и посоченото в чл.88, т.2 от Споразумението изискване за получаване на Заповедта по надлежно защитен начин, позволяващ да се установи автентичността ѝ.

В ЕЗА са описани характерът, правната квалификация и наказуемостта на твърдените престъпления, а именно: заговор за претендиране на фалшиво представителство; притежание на предмети, които могат да бъдат използвани за извършване на измама; притежание на вещи, придобити чрез престъпна дейност; сключване или замесване в споразумение за пране на пари, наказуеми по английския НК с лишаване от свобода за срок от 5г., 10г. и 14г. Посочени са обстоятелствата, при които са извършени престъпленията, включително времето и мястото им, както и ролята на исканото лице. Записаните данни изпълняват изискуемия стандарт за информирание относно съществените наказателноправни характеристики на разследваните престъпления, както правилно е отговорил окръжния съд на защитното възражение на искането лице за непълнота и неяснота на отразените в ЕЗА обстоятелства, при които престъпленията са извършени. Не би могло да се поставя изискване към искащата държава в ЕЗА да посочат в детайли всички обстоятелства, при които престъпленията са реализирани, уточняването на които следва да се извърши във фазата на предварителното разследване, за провеждането на каквото именно се иска да се предаде Г. М. А..

Посочените престъпни деяния с указаната наказуемост, предмет на Заповедта за арест представляват престъпления и по законодателството на Република България, а именно – по чл. 321 от НК, по чл. 210, ал.1, т.5 вр. с чл. 209, ал.1 от НК, по чл. 253 от НК, както и такова по чл. 309 от НК /изводимо от предоставената допълнително от издаващата държава информация в писмо реф.№ 77SF5057921/BR от 31.10.2022г., б.“ N“/, наказуемо с лишаване от свобода и по българския НК. Различията в елементите от състава на деянията и начина, по който те са описани, са ирелеватни съгласно 79, т.2 от Споразумението за търговия и сътрудничество. Освен това три от престъпните деяния, за което е издадена Заповедта за арест, са включени в списъка по т.5, пар.4 на чл. 79 от Споразумението за търговия и сътрудничество, за които не се следи за двойна наказуемост – участие в престъпна организация, измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Обединеното кралство и изпиране на облаги чрез престъпление.

Правилно е становището на окръжния съд, че не е налице нито една от абсолютните отрицателни предпоставки за отказ за изпълнение на издадената ЕЗА, предвидени в чл. 80 от Споразумението, нито предвидените в чл.81 факултативни такива, като мотивите / на стр.6/ в тази насока се споделят напълно и няма да се преповтарят, още повече, че по този въпрос не се и спори.

Въззивната инстанция не споделя единствено заключението на първата инстанция, че предоставените гаранции по чл. 41, ал. 3 от ЗЕЕЗА не дават необходимата сигурност, че след приключване на наказателното производство с влязла в сила присъда по отношение на Г. М. А., той ще бъде върнат на територията на България за изтърпяване на санкционната мярка, която евентуално му бъде наложена.

В контекста на наведените с протеста доводи настоящият състав изиска допълнителна информация от компетентните власти на Обединеното Кралство, като такава постъпи в даденият срок. Според писмото, за престъпленията, за които се иска предаването на А. се предвижда и наказание „Конфискация“. Налагането на това наказание се решава, след като и ако Г. М. А. бъде признат за виновен, като отказът му доброволно да предаде свое имущество може да доведе до увеличаване на основното наказание лишаване от свобода, определено му за извършените престъпления. Независимо от тази особеност на наказателното правораздаване в Кралство Великобритания, компетентните власти на посочената държава нееднократно, ясно и без условности посочват, че ще предадат Г. М. А. на РБългария за изтърпяване на всяко едно наложено *с окончателен съдебен акт* наказание лишаване от свобода – било то наложено като основно наказание за извършеното престъпление, било увеличено по размер, поради замяна на наложена конфискация. Така в т.5 изрично е отразено, че „ако Г. А. откаже да предаде своето имущество на Обединеното Кралство присъдата лишаване от свобода може да бъде увеличена“, но НЕЗАВИСИМО от това „Обединеното Кралство ще върне Г. А. в България за изпълнение на неговата присъда лишаване от свобода“.

В този смисъл не е споделимо опасението на окръжния съд и на защитата, че разискваната гаранция била непълна, доколкото съдържа възможности след приключване

на наказателното производство исканото лице да не бъде върнато в България, а да се задържи с цел провеждане на допълнителна процедура по конфискация. Този състав намира, че предоставената гаранция е достатъчна за вземане на решение за предаване на българския гражданин. Вярно е, че и в предоставени пред окръжния съд гаранции и в сега постъпилото писмо се сочи, че е възможно провеждане на процедура по конфискация, която да завърши с увеличаване на наложеното на Г. М. А. наказание лишаване от свобода, но и в тази хипотеза е дадена гаранция, че българският гражданин ще бъде върнат на България за изтърпяване и на това евентуално „увеличено“ наказание. Всъщност, в писмото-отговор е употребено родовото понятие „наказание“, при евентуалното определяне на което би последвало връщане на лицето в България. Въпросното понятие е изяснено в допълнителните разпоредби на ЗПИЛШСв, по чийто ред според чл. 41, ал. 3 ЗЕЕЗА се процедира след връщането на исканото лице в държавата, чийто гражданин е. А именно: „всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за определен или неопределен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на наказателно производство“. Тази разпоредба следва да се тълкува в контекста на пояснението в чл. 2, ал. 1 от закона за негова приложимост *при осъждане*. Следователно става дума за санкционна (наказателна) мярка, която се определя след приключване на наказателния процес с осъдителна присъда. В своя отговор английският прокурор е изложил уточнение в идентичен смисъл – гарантирал е, че жалбоподателят ще бъде върнат в България в случай на осъждане „с присъда на лишаване от свобода“. Следователно, при налагане всяка наказателна мярка, включваща лишаване от свобода, гаранцията ще бъде приведена в изпълнение. Тази гаранция е валидна, както когато наказанието лишаване от свобода е наложено във връзка с извършените престъпления, така и когато е наложено като замяна на наложена конфискация, която не е изпълнена доброволно.

При решаване на спорният въпрос не бива да се пренебрегва факта, че правилата и принципите, възприети и приложими във връзка с процедурите по екстрадиция, изключват всякакво съмнение по въпроса дали Г. М. А. ще бъде върнат от английските власти. Евентуален техен отказ да направят това би представлявал абсолютно незаконосъобразен подход и българският съд не може да допусне, че ще бъде приложен в конкретния случай. Предаването на исканото лице ще стане именно по силата на постановеният сега съдебен акт, в който е отразено становището на българския съд за връщането на Г. М. А. на територията на България, след приключване на предвидените в английското законодателство процедури, което, при спазване на посочените принципи на взаимност е недопустимо да се предполага, че компетентни власти на Обединеното Кралство ще игнорират.

Още по-малко допустимо е да се счете, че правата на исканото лице ще бъдат незаконосъобразно нарушени, каквото опасение се изрази днес в съдебната зала. Отношенията между държавите – членки на ЕС и Обединеното Кралство, съобразно подписаното Споразумение, почиват на принципите на взаимно доверие и сътрудничество в разследването и наказването на криминални прояви, като изпълняващата държава не следва

да поставя под съмнение изявленията, обективността и безпристрастността на компетентни държавни органи на искащата държава. Такъв подход би обезсмислил целта и предназначението на нормите, уреждащи правното сътрудничество между отделните държави, поради което съмненията на исканото лице относно неправомерни действия на английските власти не могат да се споделят.

Като съобрази всичко изложено този съдебен състав намира, че са налице законовите изисквания за предаване на исканото лице и като е стигнал до обратен извод окръжният съд е постановил неправилно и незаконосъобразно решение, което следва да се отмени и вместо това да се постанови ново, с което се допусне предаването на Г. М. А..

В съответствие с изискванията на чл. 44, ал.7 от ЗЕЕЗА, спрямо исканото лице следва да се приложи най – тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“, валидна до предаването му на компетентните английски власти.

Мотивиран от всичко изложено, ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №17/12.01.22023г., постановено по ЧНД №1818/2022г. по описа на АОС – Пловдив и вместо това:

ДОПУСКА предаването на българския гражданин Г. М. А., роден на *****г. гр.П., живущ в гр.П., ул. „И.А.“ **, вх.*, ет.*, ап.*, с ЕГН *****, на компетентните органи на съдебните власти на Обединено Кралство Великобритания въз основа на Заповед за арест, издадена на 26.09.2022г. от Районен съдия при Магистратски съд Лийдс, Великобритания, издадена въз основа на Заповед за арест на Магистратски съд Уестминстър, издадена на първа инстанция на 25.11.2021г., с цел провеждане на наказателно преследване за престъпления, квалифицирани по чл.1, ал.1 от Наказателния кодекс от 1977г. и чл.1 и чл.2 от Закона за измамата от 2006г.; по чл.6 от Закона за измамата от 2006г.; по чл.329, ал.1, т./в/ и по чл.328, ал.1 от Закона за средствата, придобити от престъпна дейност от 2002г., *при спазване на принципа на особеността* и при спазване на дадените гаранции за връщане на българския гражданин Г. М. А. на РБългария след *окончателното му осъждане* на наказание лишаване от свобода.

ВЗЕМА спрямо Г. М. А., роден на *****г. гр.П., живущ в гр.П., ул. „И.А.“ *, вх.*, ет.*, ап.*, с ЕГН *****, мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

След връщане на делото за изпълнение, Окръжен съд – Пловдив следва да уведоми органа, издал ЕЗА за Решението и за действията във връзка с неговото изпълнение, както и да изпрати заверен препис от Решението на Върховната касационна прокуратура на Република България и на Министерство на правосъдието.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____